

Bài 13

CON HÂN HOAN MANG NẶNG THẬP GIÁ

Đức Giêsu vào thành sửa soạn ăn Lễ Vượt Qua.
Người bị phản bội bằng một cái hôn.
Người bị xét xử trong đêm, bị nhạo báng,
bị đánh đập, bị đội mào gai.
Người vác thập giá qua phố xưa,
ngã quỵ giữa tiếng cười và nước mắt,
bị đóng đinh treo trên thập giá giữa hai tên trộm.
Người kêu lên một tiếng, rồi tắt thở.
Chính lúc ấy, đồng địa, màn Đền Thờ xé đôi.
Một người ngoại giáo đã thốt lên:
"Quả thật, người này là Con Thiên Chúa"
(Mat 26,14 – 27,66)

Ngày xưa, trong một làng nhỏ ven núi, có truyền thuyết về một cây **thập giá bằng tre** mọc lên giữa rừng sau một trận lũ lớn. Người ta truyền nhau rằng: ai mang trong lòng một nỗi đau, nếu đến bên cây ấy, đặt tay lên và thỉnh lạy cầu nguyện, sẽ thấy lòng mình dịu lại như có dòng nước mát chảy qua tim. Nhưng lạ thay, cây ấy **không ban phép lạ cho người đến để xin**, mà chỉ **an ủi người đến để vác**, không phải vác bằng tay, mà **vác bằng lòng mình**. Nghĩa là: cây ấy không đáp lại lời cầu xin thoát khỏi đau khổ, nhưng lại mở lòng với những ai **sẵn sàng đón nhận đau khổ như một phần của tình yêu**. Ai đến để đòi hỏi thì ra về tay trắng. Nhưng ai đến để hiến dâng, để đồng hành với Đấng bị đóng đinh, thì ra về với một trái tim được chữa lành. Câu chuyện ấy được kể lại mỗi năm vào mùa lá rụng, khi dân làng rước cành lá đi qua rừng, hát bài ca "Hosanna", rồi lặng lẽ bước vào bóng tối của tuần lễ đau thương. Họ không rước một vị vua chiến thắng, mà rước một người **đi vào thành để chịu chết vì yêu**.

Cũng như cây tre ấy, có một ngày kia, trong phòng đấu giá ở Paris, bán một cây Thánh Giá của ông Gustave Busset, qua đời ngày 18 tháng 4 năm 1834, bám đầy bùn đất như một món đồ vô giá trị. Không ai muốn mua. Nhưng một họa sĩ trẻ nghèo tên Pierre Piront đã dám trả toàn bộ số tiền còn lại của mình để mua cây Thánh Giá ấy. Anh nói "Tôi xin trả 25 quan, vì tôi chỉ có thế, nếu có nhiều tiền, tôi sẽ trả giá cao hơn! Cả phòng chế nhạo, có người chỉ vào mặt anh: Nó là tên ngu đần nhất trong tất cả các tên ngu đần! Anh không biết rằng bên dưới lớp bùn đất là vàng ròng. Cũng không ai biết rằng đó là tác phẩm của Benvenuto Cellini, một báu vật hoàng gia bị thất lạc. Nhưng anh đã thấy điều người khác không thấy: **giá trị của Thánh Giá không ở vẻ ngoài, mà ở tình yêu bị khinh chê**.

Cũng như Pierre, hôm nay con không mang cành lá để tung hô, mà để tuyên xưng: **"Con hân hoan mang nặng thập giá."** Không phải vì thập giá đẹp, mà vì con biết: **ấn trong đó là tình yêu vô giá**. Hôm nay con mang cành lá, không để tung hô, mà để **đồng hành với Đấng bị đóng đinh**. Con không xin thoát khỏi đau khổ, mà xin được **bước theo Ngài**, để thập giá trong đời con cũng trở thành **cây tre mọc lên sau lũ**, nơi dòng nước hằng sống tuôn trào.

Hôm nay Đức Giêsu vào thành không để được tung hô, mà để yêu đến cùng. Người vào **bữa tiệc ly**, nơi Ngài trao chính mình qua tấm bánh và chén rượu, rồi đi vào **vườn cây dầu**, nơi Ngài đổ mồ hôi máu trong lời cầu nguyện cô đơn. Ngài bị **Giуда phản bội bằng một cái hôn**, bị **bắt như một tên trộm**, bị **xét xử trong đêm tối**, bị **Phêrô chối ba lần**, bị **đám đông đổi lòng** từ tung hô sang kết án. Ngài bị **đánh đập, chế giễu, đội mào gai**, vác thập giá qua phố xưa, nơi **Simon vác đỡ**, nơi **Veronica lau mặt**, nơi **những người phụ nữ khóc thương**. Rồi Ngài bị **đóng đinh giữa hai tên trộm**, bị **nhạo báng ngay cả khi hấp hối**, cuối cùng, **kêu một tiếng lớn rồi tắt hơi**.

Nhưng chính lúc ấy, **màn trong Đền Thờ xé đôi, đất rung chuyển**, và **viên đại đội trưởng tuyên xưng: "Quả thật, người này là Con Thiên Chúa."** (Mat. 26,14 – 27,66)

"Con Xin Mang Nặng Thập Giá" là lời tuyên xưng: đau khổ không vô nghĩa, mà là nơi tình yêu nở hoa:

"Con hân hoan mang nặng thập giá,
Thập giá con trở muôn đóa hoa,
Hoa lòng con, niềm tin sắt đá
Hoa tình mến, toả ngát hương xa"

Trình thuật thương khó từ tiếng tung hô đến tiếng đóng đinh **là hành trình tình yêu đến cùng**, một tình yêu bao la, cao vời, khôn thấu, *không những sẵn sàng chết vì yêu, mà còn đại lượng khoan dung tha thứ kẻ đã hãm hại mình, và hơn thế nữa, muốn yêu kẻ thù, muốn làm bạn kết hợp, mật thiết với kẻ thù mãi mãi trong huyền nhiệm nhập thể*. Tình yêu ấy khôn tả, vọng vang lời ca rằng:

"Cha yêu con sao trời khôn tả,
Con lắng nghe lời Cha thiết tha,
Ôi, tình Cha, tình Cha vô giá!
Con ngây ngất cạn uống tình Cha".

Hành trình thương khó vạch rõ lòng dạ đen tối, bất nhân của loài người. Họ vui mừng đón rước Chúa trong muôn tiếng hoan hô, trên những cành vạn tuế rải ngập lối đi, và trên tay vẫy vẫy chào. Rồi vài ngày sau đó, **hành trình tung hô trở nên con lộ đầm máu đau thương**. **Một niềm vui nghịch lý: tung hô Đấng đến để vác thập giá và chịu đóng đinh.**

Tiếng loa dọn đường rước lá đón Chúa vào thành hôm nay, được lập lại để tưởng niệm **hành trình hân hoan nhưng là chuẩn bị cho hành trình thương khó**:

"Hãy vui lên! Tung hô Chúa sắp tới!
San cho bằng mọi thung lũng núi đồi,
Sửa cho ngay quanh co mọi nẻo lối,
Đồng cỏ hoang hoan hỷ nở hoa tươi!
Hãy Si-On! Kìa Chúa đã tới rồi,
Hãy mở lòng! Ngài đem ơn cứu rỗi,
Hãy đứng lên! Reo mừng vui ca múa!
Đừng sợ nữa, tay người hết bại xuôi!
=> <https://youtu.be/rmXrmBtczDs>

I- MANG NẶNG THẬP GIÁ: nhưng con hân hoan giữa bóng tối

Lễ Lá là khởi đầu của Tuần Thánh: tung hô nhưng bước vào thương khó. **"Con hân hoan mang nặng thập giá"**, không hân hoan vì vinh quang, *mà vì được bước theo Đấng yêu con đến cùng*. Đó là **lời tuyên xưng đức tin giữa nghịch cảnh**, như lời thánh Phaolô nói với tín hữu Philipphê trong **Bài Đọc I: "Ngài đã tự hạ mình...chết trên cây thập giá."** (Pl 2,8). Đó là lời đáp lại hành động tự hạ của Đức Kitô, không né tránh, mà bước theo với niềm vui nghịch lý:

“Chúa Giêsu Kitô, tuy là thân phận Thiên Chúa, đã không nghĩ phải giành cho được ngang hàng với Thiên Chúa; trái lại, *Người huỷ bỏ chính mình mà nhận lấy thân phận tôi đòi*, đã trở nên giống như loài người, với cách thức bề ngoài như một người phàm. **Người đã tự hạ mình mà vâng lời cho đến chết, và chết trên thập giá.** Vì thế, Thiên Chúa đã tôn vinh Người, và ban cho Người một danh hiệu vượt trên mọi danh hiệu, để *khi nghe tên Giêsu, mọi loài trên trời dưới đất và trong địa ngục phải quỳ gối xuống*, và **mọi miệng lưỡi phải tuyên xưng Đức Giêsu Kitô là Chúa để Thiên Chúa Cha được vinh quang**” (Pl 2, 6-11)

II. THẬP GIÁ CON TRỐ HOA: *đau khổ của con biến thành ân sủng*

“Con hân hoan mang nặng thập giá,
Thập giá con trở muôn đóa hoa,
Hoa lòng con, niềm tin sắt đá
Hoa tình mến, toả ngát hương xa”

‘Mang nặng thập giá...’ – không phải là gánh nặng của thất vọng, mà **là mang trong tim một tình yêu lớn hơn chính mình.** Thập giá không còn là biểu tượng của chết chóc, mà là vườn hoa của niềm tin và tình yêu:

“Tôi đã đưa lưng cho người ta quất,
Giơ má cho người ta bứt râu.
Tôi đã không che mặt khi bị giúi đầu phỉ nhổ”.

Đức Kitô vào thành không để được tung hô, mà để chịu đau khổ vì yêu. Câu chuyện cây thập giá bằng tre là hình ảnh Người Tôi Trung, chịu đau nhưng không lùi bước.

Bài ca thứ ba về “Người Tôi Tớ Chúa” của Ngôn sứ Isaia tuyên bố trong **Bài Đọc I**. *“Tôi đã đưa lưng cho người ta quất, giơ má cho người ta bứt râu. Tôi đã không che mặt khi bị giúi đầu phỉ nhổ”:*

[4] CHÚA là Thiên Chúa của tôi,
Người cho tôi biết lựa lời nói năng,
Thấy người kiệt sức đỡ nâng,
Như người môn đệ Chúa hằng thương tôi.
Mỗi sáng Người đánh thức tôi,
Để tôi chú ý lắng tai nghe Người,
Như môn đệ biết vâng lời,
Nghe Người dạy dỗ ban lời khuyên răn.

[5] CHÚA là Thiên Chúa, Người đã mở tai tôi,
Còn tôi, tôi không cưỡng lại, cũng chẳng lùi bỏ đi.

[6] Tôi đã đưa lưng cho người ta quất
Giơ má cho người ta bứt râu.
Tôi đã không che mặt khi bị giúi đầu phỉ nhổ.

[7] Có CHÚA là Thiên Chúa trợ giúp tôi,

Vì thế, tôi đã không hổ ngươi,
Vì thế, tôi trơ trơ mặt phờ như đá.
Tôi biết mình sẽ không phải xấu hổ, thẹn thùng.
(Is 50, 4-7)
=> ::: Cong Giao Viet Nam :::

III- TÌNH YÊU MANG NẶNG THẬP GIÁ là lời đáp lại tình Cha và Chúa đã đáp lời

Con không vác thập giá vì bị ép buộc, mà vì yêu và đã được yêu. Con không đi theo vì sợ hãi, mà vì lòng biết ơn. Con không giữ cành lá để tung hô, mà để nhắc mình: con đã từng hứa sẽ bước theo Ngài: "*Lạy Chúa, xin đừng xa con...*" (Tv 22)

"Cha yêu con sao trời khôn tả,
Con lắng nghe lời Cha thiết tha,
"Ôi, tình Cha, tình Cha vô giá!
Con ngây ngất cạn uống tình Cha."

*Lời **Thánh Vịnh Đáp Ca** là tiếng kêu thảm thiết của Đức Kitô trên Thập Giá.
"Con ngây ngất cạn uống tình Cha" là lời đáp lại tiếng kêu ấy bằng niềm tin yêu.*

[2] Muôn tâu lạy Chúa chí tôn,
Sao Ngài lại nỡ bỏ con thể này?
Con kêu van Chúa tiếp tay,
Sao ơn cứu độ đến nay xa vời?

[7-9] Thân con sâu bọ tiện ti
Bị đời nhạo báng khinh khi chê cười.
Thấy con, họ chẳng tiếc lời,
Mĩa mai, bĩu mỏ, trề môi, lắc đầu:
"Nó về, Chúa chẳng đoái đâu,
Chúa thương thì cứu nó mau xem nào!"

[17-18] Quanh con bày chó săn vây chặt
Quân bắt lương ào ạt bủa vây,
Chúng đâm thủng cả chân tay,
Đếm xương từng khúc, nhìn ngay chăm-chăm.

[19-20] Áo ngoài chúng làm thắm để bắt.
Áo trong thì chia chác với nhau.

Xin Ngài hãy cứu con mau,
Ngài là sức mạnh, lẽ nào đứng xa?
[23] Con nguyện sẽ truyền rao danh Chúa,
Giữa đám hội và giữa anh em.
Con xin cảm tạ ngợi khen,
Muôn lời tán tụng dâng lên mừng Ngài.
[24] Hỡi ai kính sợ Chúa Trời,

Mau ca tụng Chúa, cất lời đi thôi!
Hỡi ai thuộc giống nòi Gia-cóp!
Tôn vinh Người nào hát vang lên!
Hỡi dòng-dõi Ít-ra-en!
Hãy luôn kính sợ, ngợi khen danh Ngài!
(Tv 22, 8-9. 17-18a. 19-20. 23-24)

=> <http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailartide&id=117&ia=13065>

IV- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,
Hôm nay con không chỉ rước lá, không chỉ hát tung hô.
Con xin hân hoan mang nặng thập giá,
như một lời đáp lại tình yêu vô giá của Ngài.
Xin cho thập giá đời con trở hoa,
Xin cho từng bước chân con là một lời tán tụng tình Cha:

*Hỡi thác cao, sông núi, gió ngàn!
Cất tiếng lên vang khắp trần gian,
Xin Nước Cha thịnh hưng bền vững
Danh Người luôn sáng tỏ tràn lan.
Hỡi thế nhân cao tiếng tán tụng
Chúa chí khoan, lân tuất, tử nhân,
Cha chí nhân toàn năng, hằng sống
Cảm tạ Cha xuống muôn hồng ân.*

* Cha yêu con không bờ không bến,
Con trốn Cha để Cha ngóng chờ,
Cha đợi con mà con không đến,
Con để Cha đành đứng chờ vợ.
Con dâng Cha tâm tình yêu mến,
Xin xoá tội hồn con nhớp nhơ,
Con từ nay thành tâm xác tín:
Chỉ có Chúa là Chúa là Cha.

* Con hân hoan mang nặng thập giá,
Thập giá con trở muôn đóa hoa,
Hoa lòng con, niềm tin sắt đá
Hoa tình mến, toả ngát hương xa
Cha yêu con sao trời khôn tả,
Con lắng nghe lời Cha thiết tha,
Ôi, tình Cha, tình Cha vô giá!
Con ngây ngất cạn uống tình Cha.

=> <https://youtu.be/waACVOyKa3A>

Ben. Đỗ Quang Vinh